

Deklica ostane sama, se ozira naokrog, kam bi se dejala. V zadregi se ozre proseče navzgor, kakor bi iz nebes pričakovala pomoči. Nenadoma se silno začudi, ustraši, dvigne roke nad glavo, kakor bi se hotela braniti, nekaj zadržati, da ne bi padlo nanjo. Vidi namreč, kako se z nebesne sinjine odtrgavajo zvezde in padajo z neba, kakor zrelo sadje z drevesa, če ga strese močen veter. Že padajo zvezde vse zlate nanjo in krog nje. In zre z velikim začudenjem, kako se ti zlati tolarji sprejemajo in tko na njej v čudovito blesteč kraljevsko krasen plašč. Vsa zavzeta povesi roke in oči in vidi ob sebi, kako se vsenaokrog kopičijo celi kupi zlatov. Polagoma spet povzdigne oči, sklene roke in zre s srečnim smehljajem proti nebu ter tiho, vsa blažena zahvaljuje Boga za njegovo čudežno pomoč in neskončno dobrotljivost.

France Bevk:

Kako so mi izdirali mlečni zob.

V naši hiši je pogosteje manjkalo kruha ko smeha in šale. Kadar se je otl treh ali štirih čevljarških stolcev oglasila beseda, je bila skoraj vselej smeha vredna. Včasih je bila tudi pikra in gorje tist.cmti, ki jo je zameril. Padale so po njem iiove šale, dovtipi iu zabavljice, kakor kladivo na nakovalo. To je podžigalo smeh in jezo na vse strani. Ta, ki se je jezil, je bil vselej na škodi. Nazadnje je moral zatajiti jczno mrdo, razvlči obraz in se zasinejati z drugimi.

Ko sem bil majhen, uisem bil baš kisel, a na smeh mi tudi vedno ni bilo. \ iakih slučajih so se me piivoščili do sita: vsa hiša se mi je sraejala, še mlajši bratci in sestrice. To mi pa kar ni hotelo biti po volji. Raztegnil sein usta in začel vpiti.

Pri nas ni bila navada, da bi bila mati vzela takega kričača v naročje. řa ujčkala m mu obljubovala vse mogoče sladke reči, da bi utihnil. Kaj šel! Gledali so me v usta in se čudili:

»Joj, kako daleč se vidi!«

!az pa usta še bolj narazen, da se je videlo še bolj daleč. Oni pa:

»Glej, miš ti skoči v usta!«

Zaprl sem usta in tulil skozi stisnjene zobe tako lepo in prctresljivo, <la so se začeli domači na vsa usta čuditi in me hvaliti:

»Joj, kako naš France lepo poje!«

To je bilo odveč. Da jih poučim o zmoti, sem razširil usta izilova. pokazal grlo in zobe in dejal hlipaje in med tuljenjem, a s krvavo resuobo:

»Saj ne pojem, saj le rjovem!«

Tedaj šele sem zadel pravo. Smejali so se nii, kot bi bil povedal bogve kakšno šalo. Že sem bil velik, ko so mi to oponašali. in mislim, da še dc clanes niso pozabili.

Taki, vidite, so bili pri nas' doma. Ne rečem, da ni tupatam kaka žaJost za nekaj časa skalila te navade. Toda bridkost jc kmalu zaceljena ir« šala je bila od nekdej cenejša ko solze.

Še celo vrsto takih in enakih bi lahko povedal, a jih ne bom. Pa kdaj drugič. Za danes samo o tem, kako so mi izdirali mlečni zob.

Ti mlečni zobje! Vsak otrok ima toliko opraviti z njimi! Pred nekaj časa si še grizel suho skorjo, lešnike in orehe, da se je ogenj kazal. a nciiaodoina se ti zamaje zob kot koi v plotu. Ti se zbojiš, da se jc nekaj podrlo; ne mařaš imeti žabjih ust svojega deda. ki jedva mehko hrnško

zī silo piežveči. AJania tc pouči in ti pravi: »Vsi zobje ti botlo izleteli, ocl spoilaj rastejo novi.«

Ta je lepa! Če rastejo novi, ni liiē hudega. Saj rastejo tudi nohti in to nič ne bob. Toda, če poletijo vsi zobje s tako srbečo bolečino, kot začeuja prvi, je toliko, če vzamemo vse skupaj, kakor če bi človek zgubil glavo.

In v resnici, otroci, verjemite mi ali ne: meni se je zdelo ob vsakem zobu, da mi visi glava na njem. Le smejte se! Tudi doma so se nii smejali, — pa še kako! — strah sera pa prestajal le sam. Ko se mi je začel poslednji zob majati, se mi je zdelo, da niha pol gore v ustih. Še jezik mi je bil na poti. Nikamor drugam ni zadcl ko baš na tisti zob. Kadar sem jedel, je trčilo kaj trdega vanj.

; Aj!« sem zavpil in pogledal obupano.

Drugi pa v smeh. ;Ali boli?« so me vprašali.

::Boli!«

: Pokaži,« je dejal oče.

: Ne, ne, ne!«

Pozual sem ga. On ti je segel z roko v usta, prijel z nohti in dejal: »Počakaj, da vidim, če se zob hudo maje.« Tedaj pa — rsk! — zob je orlletel iz ust, mene je zbolelo. kri je tekla, jok in stok je bil v hiši! Tega pa ne! Zakril sem usta in rajši šel od mize.

Negoval sem zob, pazil nanj, ga preobračal po ustih, da je visel na zadnji nitki. Na tej nitki je visela tudi moja glava. Zgodilo se mi je, da mi je pri kosilu nenaclolina zletel iz ust. Bilo mi je prav, le da se je zgodilo nepričakovano.

Nekoč sem pa zgubil zob v spanju. Ko sem se prebudil, ga ni bilo več, ne v ustih ne pod glavo, ne pod hrbtom. Bilo je očividno, da sem ga v sanjah pozobal za jagodo. To mo je skrbelo. »Kaj se lahko zgodi?« sem vpTašal.

rV trebuhu ti bo zrastel,« so mi odgovorili.

Ker nisem čutil mikarih posledic, sem pozabil na to.

Najvčc preglavice mi je pa delal neki zob, ki je potoval med zadnjini in z mojili nst. Menim, da je bil pocločnik. Ta zob se je valjal po ustih zelo dolgo. Viscl je na taukem koščku mesa, njegov naslednik ga je pa neusmi-
-jt-BO izpodrival. Stari zob se je trdovratno branil, da zapusti svoje mešto. Jaz scm ga nsgoval bolj nego vse druge. Dve moji glavi sta viseli na njem. Fri jedi ni liotel odleteti, v spanju ga nisein požrl. Bolel je pa s tisto jedvu znatno. a srbečo bolečino, če se ga je jezik le dotaknil. Slednjič mi je delal take preglavice pri jedi, da sem se bal deti kaj v usta. Ne toliko radi bolečin, kolikor radi strahu. da mi utegne v resnici odleteti. Treba bi bilo samo močnejše pritisniti z jezikom ali seči z roko ponj. Tega pa ne! Rajši glavo!

To bi že še bilo. dokler sem zob občutil sain. Kmalu je pa izvcdela zanj -vsa liiša. \^si so ga imeli v ustih, da je bilo videti: bolj jim je nadležen nego meni.

Pokaži zob!« mi je dc.jal oče.

»Nič.«

(Pritisni z jczikom nanj, pa bo odlctel,« je svetovala teta.

• Nič.«

Od takrat moj zob ni imel miru.

Nekega dne so medtem, ko me ni bilo v izbi, skovali zaroto proti njemu. Ko sein stopil med nje, so mi dejali:

>Mi pa remo, kako je mogoče izdreti zob. da nič ne boli.«

Vse drugo mi ni bilo toliko mari, le »nič ne boli« mi je prijetno udarilo v uho.

»Kako?« sem vprašal.

»Tako,« so dejali. »Privežemo ti nit okoli zoba, drugi konec pa k stolovi nogi. Tako boš čepel in zob bo odletel.«

»Ali bo kmalu odletel?«

»Kmalu,« so odgovorili. »Preden došteješ do deset.«

Če bi bil gledal pazno vse obraze, bi bil videl za njihovimi gubami skrit smeh. Tako pa nisem opazil ničesar. Misel se mi je zdela vabljiva, zakaj **zob** mi je v resnici postal v nadlego.

»Hočeš?« me je vprašala s prijaznim smehom mati, ki ine nikoli ni varala. V zaupanje do nje sem položil vse.

»Če ne bo nič bolelo ...«

»Prav nič ne boš čutil zoba,« so mi pritrdili.

Bilo mi je sicer nekoliko težko in sramotno, a vzel sem vendar vse s hui norjem. V nemožnosti sem rad verjel. Saj sem verjel tudi v škrate in v druge bolj čudne stvari.

Poiskali so močno nit in jo zavezali okrog zoba s tako previdnostjo, da me res nič ni bolelo. Nato so dejali: »Počeni!« Počeni sem. Drugi konec niti so privezali okrog stolove noge tako na kratko, da sem moral čepé držati roke na kolenih in glavo daleč naprej. Moja zadnja plat, na kateri sedim tudi ta hip, ko to pišem, je samo po sebi umevno štrlela trdó napeta daleč nazaj.

Govoriti nisem mogel, ker sem imel odprta usta. Vprašali so me:

»Ali kaj boli?«

Odmajal sem z glavo.

»Zdaj bo ... Le šteje do deset...«

Zamižal sem, štel v duhu in pričakoval čudeža... Tedaj se je zgodilo nekaj strašnega. V moji zadnji plati, ki sem jo tako brezskrbno napenjal proti čevljarским stolicam, sem začutil skelečo bolečino. Še danes ne vem, katera roka mi je to naredila... Tudi mi ni znano, katero izmed množice čevljarских šil je bilo tako ostro. To me takrat tudi zanimalo ni. Odprl sem oči, nehal šteti, poskočil kot konj, zavpil in se zgrabil za boleč mesto. Vse obraze hkratu sem pogledal, vsi so se režali vame.

Jaz pa v jok. Nekaj radi bolečine, nekaj radi norčevanja. Oni pa z **enim** glasom:

»Zakaj pa tuliš? Saj te nič ni bolel zob.«

Na, zdaj pa še zob! Potipljem z jezikom — ne čutim ga. Dehim prst T usta, Tse prazno. Na prstu je bila kapljica krvi.

Krvi sem se hudo bal. Moja usta so se radi tega nategnila še bolj III-fzkriž, pozabil sem ubodljaj s šilom in vpil radi krvi.

»Joj,« so dejali. »zavežite mu kljun. da mu duša ne ubežik

Tedaj se je približala moja mati, ki sem se ji nazadnje tiho zasinilil. Pokazala mi je zob, ki je visel kot obešen razbojnik ob stolovi nogi.

»Vidiš zob, ki ti je odletel! Zdaj ga nimaš več.«

Pogledal sem ga. To je bilo pa res čudno! Zgubiti zob, ne da bi človek čutil. To se mi je zdejo tako lepo in smešno, da sem pozabil na šilo in na kri. Obraz se mi je razširil, zasmel sem se vsemu. Tako smo se smejali rsi skupaj. Vendar si na tak način nisem pustil več izdirati zób.

Pa recite, če je bilo še v kateri hiši tako lepo in zabavno ko pri nasf